

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

עלון מס' 599

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

משכיל לדוד

פרשת יתרו

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

לא לשכוח את כלל ישראל!

"שם האחד גרשום כי אמר גר הייתי בארץ נכריה, ושם האחד אליעזר כי א-להי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה. (שמות י"ח. ד.)

לכאורה משה רבינו היה צריך לקרוא לבן הראשון הנולד לו אליעזר על כך שאלוקי אבי בעזרי ויצילני מחרב פרעה, מכיון שזה היה הנס הראשון שקרה לו במצרים, כשביקש פרעה להרוג את משה נעשה צווארו כשיש,

ורק אחר כך היה לו לקרוא לבנו השני גרשום כי גר הייתי בארץ נכריה. ואם כן מדוע עשה להיפך וקרא לבן הראשון גרשום ולבן השני אליעזר.

בטרם ניישב השאלה, צריכים עוד להבין מדוע נגלה הקב"ה ליעקב שהיה בחיר שבאבות בפעם הראשונה דווקא בחלום ולא בהקוין?!

ונראה בביאור הדבר, על פי דאיתא (סוטה לד.) מעשה אבות סימן לבנים. כי הנה יעקב אבינו ע"ה היה הראשון שגלה מבית אביו ומבית מדרשו אשר אהב, ופחד שמא ח"ו יהיה הסתר פנים על זרעו כשיהיו בגלות המור הזה. משום כך הודיע לו הקב"ה בחלום (בראשית כ"ח ט"ו) והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך, כמיילא אין לך כלל מה לפחד, שהרי לאן שרק ילכו שכינה עמכם, כדכתיב (ישעיה ס"ג ט') בכל צרתם לו צר.

ולא זו בלבד אלא אף בזמן שישאל יהיו בגלות בבחינת ישנים מן התורה והמצוות ולא יהיו קשורים להקב"ה, עם כל זה הקב"ה יגן עליהם, בדיוק כפי שהוא מגין על יעקב עכשיו בזמן שהוא ישן, על ידי שמלאכי אלוקים עולים ויורדים בו.

אם כן, כשמושה רבינו ע"ה ברח ממצרים מקום בו השכינה הקדושה שמרה על בני ישראל יומם ולילה בהיותם בגלות במצרים, כפי שהשי"ת הבטיח ליעקב אבינו ע"ה, למרות שהוא עכשיו בן חורין ונשוי לצפורה בת יתרו כהן מדין, עם כל זה הרגיש את עצמו ריקן מן השכינה ורחוק מאחיו שהיה מיצר עליהם, מכיון שהוא נמצא עכשיו במדין מקום טמא, וכל רצונו היה לקשור עצמו עם אחיו שבמצרים כדי שתשרה עליו שכינה, ותגן עליו כפי שהיא מוגינה עליהם במצרים.

הרי לנו, במקום שמושה רבינו ישמח על כך שניצל מחרב פרעה, וכתוצאה מכך היה קורא לבנו הראשון הנולד לו אליעזר על שם הנס הראשון שקרה לו, כל כולו היה שרוי בצער על כך שהשכינה בגלות ועל אחיו שהם בגלות. ואף גם היה מיצר על שאינו מרגיש את השראת השכינה בהיותו במדין כפי שאחיו מרגישים בהיותם במצרים.

לכן מטעם זה קרא את שם בנו הראשון גרשום על כך שהוא גר בארץ נכריה ואינו גר עם אחיו במצרים, ששם השכינה עמם בבחינת עמו אנכי בצרה.

וחשבתי להוסיף בזה, שהטעם שמושה רבינו ע"ה קרא לבנו הראשון גרשום, להורות שהקב"ה משתתף בצערן של בני ישראל השרויים במצרים, ושהשכינה בגלות שומרת עליהם, ולמרות שאני גר בארץ נכריה על ידי שאני מקשר עצמי עם אחי בני ישראל במצרים, אני נשפע וממשיך עלי את השכינה כדי להגן עלי כאן במדין. זאת עיקר שאיפתי, שהרי מה שוה לי להיות במדין אם אין השכינה שומרת עלי, עדיף היה למות במצרים.

ועל פי זה נבין כמה שאמרו חז"ל (דב"ר ב' ח') בגלל שמושה שתק ולא מחה כשבנות יתרו אמרו (שמות ב' י"ט) "איש מצרי הצילנו", לכן נענש ולא נקבר בארץ ישראל. ולכאורה יש להבין, מדוע באמת שתק משה רבינו ולא אמר "איש עברי אנכי".

ובהסבר הענין אפשר לומר, שמושה רבינו ע"ה התכוון לשם שמים, כיון שתמיד חשב לקשר את עצמו עם אחיו במצרים, ולהיות מיצר עליהם ולדאוג להם אף כאשר הוא רחוק מהם. ולא עוד, אלא שכל רצונו היה להמשיך על עצמו מהשפעת השכינה הגולה עמם במצרים.

לכן כשאמרו איש מצרי הצילנו שתק, מכיון שבמחשבתו הוא נמצא עדיין במצרים יחד עם אחיו היהודים, ומושפע מזיו השכינה למרות שהוא עכשיו בארץ נכריה, ושתיקתו לא נבעה מכך שהוא התכוין חלילה שהוא בעצמו איש מצרי שנואי נפשו.

ברם, למרות שמושה התכוון לטובה הוא נענש, מכיון שיתרו ומשפחתו חשבו והבינו שהוא מצרי ממש, ואפילו שאחר כך נודע לכולם שהוא יהודי, מכל מקום נגרם קצת חילול ה', שהרי לרגע קט טעו בו כולם וחשבוהו למצרי. וזהו ענין "דע מה שתישב" (אבות ב' י"ד). כלומר האדם צריך תמיד לחשוב ולהתבונן מה להשיב כשצריך להשיב, ולא לשתוק בזמן שאסור לשתוק.

מכאן אנו רואים, עד כמה עלינו לדאוג לשכינה שהיא בגלות המור הזה בגללנו, ולא לחשוב לחפש לעצמינו רק לחיות על מי מנוחות. שהרי משה רבינו ע"ה דווקא במדין מקום השלוח והמנוחה הרגיש עצמו לגר מחמת שהשכינה בגלות מצרים, ואחיו מעונים על ידי המצרים, ולא שמח כלל על כך שהקב"ה הצילו ממצרים, כי מה שוה לו שהוא ניצל ואילו אחיו ממשיכים להיות עבדים לפרעה.

וכדי לקשר את עצמו עם אחיו ולהדמות אליהם כאילו הוא עוד עבד, קרא לבנו הראשון גרשום, על כך שגר אנכי בארץ נכריה כפי שאני הייתי גר במצרים. ואפילו הסכים להיקרא בשם מצרי, כיון שתמיד היה מיצר בצערם

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת יתרו י"ז שבט תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
16:46	17:00	17:03	מוצאי שבת
17:59	18:00	18:01	רבינו תם
18:38	18:31	18:34	

הילולא דצדיקיא

יא - רבי בנימין ביינוש פינקל,	כא - רבי משה גלאנטי
ראש ישיבת מיר	כב - רבי מנחם מנדל מקוצק
יט - רבי שמעון גרינפולד מוסמיהלי	כג - רבי משה קליערס, גאב"ד טבריה
כ - רבי עובדיה הדאיה	כד - רבי שאול הלוי מורטירה מאמסטרדם

כשהמשפט מכפר בקרבן

**כי יהיה להם דבר בא
אלי ושפטתי בין איש
ובין רעהו".** (שמות יח. טז)

דייני ישראל היושבים על כס
המשפט, השופטים בין איש
לרעהו, חרצו בשבט קולמוסם פסקי

דין שביטאו את שותפותם לבורא העולם. הנה כך מצטט
הסמ"ג (מצוה קסב): "וא"ר אלעזר כל העושה צדקה ומשפט כאילו מילא כל
העולם חסד שנאמר (תהלים לג, ה) אוהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ".
השילוב הכל כך מרהיב של עשיית צדקה ביחד עם המשפט לאמיתו - אהובה
ורצויה לפני מי שאמר והיה העולם.

ועוד מצאנו אריכות דברים במעלת הצדקה והמשפט של דייני ישראל, בספר
"מנורת המאור" (אות רכב): "גדול הוא דבר המשפט, שבחר בו הקדוש ברוך הוא
יותר מכל הקרבנות שבעולם, כדגרסין באלה הדברים רבה: 'שפטים ושטרים'
(דברים טז, יח), הדא הוא דכתיב: 'עשה צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח' (משלי
כא, ג), מפני שהקרבנות לא היו נוהגות אלא בפני הבית, אבל הצדקה והדין
נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. דבר אחר: הקרבנות אינם מכפרין
אלא לשוגג והצדקה והדין מכפרין בין לשוגג בין למוזיד. דבר אחר: הקרבנות
אינן נוהגות אלא בעולם הזה והצדקה והדין נוהגין בין בעולם הזה בין בעולם
הבא. כיצד, שכר טוב לצדיקים וענש לרשעים, הרי דין; צדקה, שמרחם על
בריותיו ואינו מענישן כפי רשען".

"אמר רבי שמואל בר נחמן: בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לדוד: 'רק אתה
לא תבנה הבית כי אם בנך היצא מחלצ' (מלכים א ח, ט), כל מי שהיה מבקש
לקלל את דוד מה היה עושה? אומר לו: טוב, שיבנה הבית, תדע לך מה היה דוד
אומר: 'שמחתי באמרים ל'י וגו' (תהלים קכב, א), אין כתוב 'שמחתי בית ה' נלך',
אלא 'שמחתי באמרים ל'י. ומקישין לי דברים לומר, שאין אתה בונה הבית.
אמר לו הקדוש ברוך הוא: חייך שעה אחת מחייך אין אני מחסר, שנאמר:
'ימלאו ימיו ושכבת עם אבתיך' (שמואל ב ז, יב): כי הצדקה והדין שאתה עושה
חביבין עלי יותר מבית המקדש, שנאמר: 'ויהי דוד עשה משפט וצדקה' (שם
ח, טו). מהו 'משפט וצדקה'? רבי יהודה ורבי נחמיה, רבי יהודה אומר: היה דן
את הדין, מזכה את הזכאי ומחייב את החייב; לא היה לו לחייב ליתן, היה דוד
מוציא משלו ונותן. הוי אומר 'משפט וצדקה'. אמר ליה רבי נחמיה: אם כן,
נמצא מביא את ישראל לידי רמאות. מהו 'משפט וצדקה'? שהיה מצדיק נפשו

של גזלן, שהיה מוציא מידו הגזל".

רבה של ירושלים הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל, סיגל לעצמו דרכים לעשות
חסד אף בשעת עשיית הדין והוראת ההלכה. פסקיו היו עטופים במעטה
של רחמים. הכיצד? כאשר לא יכול היה לעשות דבר מצד שורת הדין שלא
נותן היה להקל בדין, היה משתדל לעזור במלה טובה, בחיוך אבהי, בדברים
מעודדים ומרגיעים.

נוהג היה שכאשר באה לפניו שאלה על עוף והוא הטריפו במקום שיש צדדים
להקל, אם השואל היה עני, היה מוציא הרב פרנק כסף מכיסו ומשלם לשואל
תמורת העוף.

פעם נכנסה עניה בת טובים ולא רצה לביישה, נכנס לבית וביקש מבתו
תרנגולת שטרם נתבשלה. הוא הגיש את העוף לשואלת ואמר: "הא לך,
התרנגולת כשרה למהדרין". מנהג זה, היה ידוע בקרב עניי העיר, ומכל העיר
היו באות נשים עניות לשאול, בידוען כי יקבלו תמורה תחת הטריפות.

ואתם מפריעים לו?

מי אינו מכיר את ה'שטיבלאך' המרכזי בירושלים בשכונת 'זכרון משה', שם
ניתן למצוא מניינים סביב השעון ובשפע. אולם, מקום זה מוכר לציבור לא
רק בזכות התפילות הנערכות שם תדיר, אלא אף בעקבות 'שוק' פיראטי
שהתפתח שם בשנים האחרונות סביב לבית הכנסת. אחד מהרוכלים במקום
חתם קבע לעצמו, והיה מנצל את ההיאספות של מאות ואלפי מתפללים מדי
יום למכור שם את מרכולתו. המוכר הביא כמות סחורה ענקית והתנחל לו על
ספסלי בית הכנסת בפורזדורים ובמעברים.

אחדים ממתפללי בית הכנסת הקבועים זעמו על הפיכת המקום ל'שוק' ודרשו
מהרוכל לסגור את הדוכן או לחילופין להעביר למקום אחר פרט ל'זכרון משה'.
טענתם היתה כי אין זה מוכבד להפוך את בית הכנסת לשוק, ואף זה מפריע
את מהלך התפילה הסדיר בחסימת המעברים.

משנודע הדבר לרב בית הכנסת הגאון רבי ישראל יעקב פישר זצוק"ל, כעס
מאד: "יהודי רוצה להתפרנס ואתם מפריעים לו?" השתומם, "למישהו מפריע
שליהודי יש פרנסה?" מאותו יום ואילך, לא רק שמנע את סגירת הדוכן, אלא
אף עודד את המתפללים: "תקנו, תקנו שם דברים, שהפרנסה מהדוכן תהיה לו
בשפע". ואכן, עד היום הזה ניצל לו הרוכל בתוך בית הכנסת ומתפרנס בכבוד
בזכות טוב עינו של הגאון ראב"ד ירושלים ורב בית הכנסת.

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

גם כשהדבר לתועלת

איסור קבלת רכילות הוא אף אם שמעו משני אנשים, או שיצא קול בעיר, שפלוני דיבר
עליו או עשה לו דבר מסוים, מכל מקום אסור לו לקבל את הדברים ולהאמין להם
בהחלט. ואף אם כוונת המספרים לתועלת, ואין לו אלא לחשוש לדבר.

C'est avec une grande
joie que nous vous annonçons
la parution d'un nouveau
joyau de Torah
Le Kérème David
sur les Pirké Avot

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

לא יתכן לבנות משכן לה' בחשש גזל

תרומה לה", ומאתכם היינו משלכם ולא משל חבירכם, דאם לא כן תיבת "מאתכם", מיותר הוא. וי"ל הדנה בשעת העגל כתיב (שמות לב ו) "ויקמו לצחק", ופרש"י יש במשמע הזה גלוי עריות וכו', ושפיכת דמים וכו', אף כאן נהרג חור, ועיין מ"ש רש"י על הפסוק (בראשית כא ט) ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק. לשון עבודת אלילים וכו'. דבר אחר לשון גילוי עריות וכו', דבר אחר לשון רציחה וגו'. ועיי"ש במד' (בר"ר ג יא) שהביא לדרוש לשון רציחה מפסוק במשלי (כו יח יט) כמתלהלם ה' יקה זקום חצים וקנות כן איש יקה את רעהו ואמר הלא משחק אני. (זו"ל המצודות, כמו המתייגע לזרוק ניצוצים של אש הנכבים טרם יבואו אל מי שזרקם ולא יזיקו אותו, הנה עכ"ז לא יגע לריק כי כוונתו לאמן ידו לזרוק בו חצים ודברים הממיתים,

כן המרמה את רעהו וכאשר ירגיש בדבר ישיב לומר, הלא לשחוק עשיתי וכונתי היתה לגלות לך, הנה ידוע תדע שלא כן הוא והשמר ממנו, כי דעתו לרמות כאשר ימצא (ידו). נמצא לפי"ז שמצחק יש לפתור ג"כ שמרמה את חברו ולוקח ממנו ממנו שלא כדון. א"כ לפי"ז י"ל שזה שכתוב בשעת העגל "ויקמו לצחק", בא לומר ג"כ שבני ישראל עשו גם גניבה וגזילה, ועפ"ז מתפרש היטב מה שכתב הכלי יקר שחשש משה שיש תחת יד בני ישראל ממון גזל.

"ויהי ממוחרת וישב משה לשפט את העם". (שמות יח. ג)

פרש רש"י: מוצאי יום הכפורים היה, כך שנינו בספרי. ומהו ממוחרת? למחרת רדתו מן ההר. ועיין בכלי יקר (פרשת ויקהל ד"ה ויקהל משה) וז"ל: ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו', פירש רש"י למחרת יום כיפור כו', ובפרשת יתרו כתיב ויהי ממוחרת וישב משה לשפט את העם, ופירש רש"י שם כי זה היה למחרת יום כיפורים. ונראה לפרש, שהרי ידוע הוא שהקהל זה היה להודיע להם את מצות המשכן והנדבה כמו שיתבאר בסמוך, והיה משה חושש פן יתנדב אחד מהם למשכן דבר שאינו שלו, והוא חושב כי הוא תופסו בדיו, וזה לא יתכן לבנות הבית הגדול והקדוש הזה מן הגזל, ומקום המשפט שמה הרשע. על כן הכריז משה תחילה "מי בעל דברים יגש אלי" - למשפט, באופן שכל העם על מקומו יבוא בשלום, ונודע לכל אחד מה שהוא שלו או אינו שלו ע"י שהיה דן ביניהם, וזו היה מודיעים ענין הנדבה לאמר "קחו מאתכם

מן המעיין

השופט שלו הינו רך וחלש בדעתו עד שאין בו כוח לעמוד כנגד עבריין הנדרש להענישו.

משום כך צריך שיהיו הדיינים בישראל גם "אנשי חיל", כדי לכבוש את מדת הרחמים של עצמם לנגד עושי העוול למיניהם ולהענישם בעונש הראוי להם, למען ישמעו ויראו.

"ויקה יתרו חותן משה את צפורה אשת משה אחר שלוחיה". (יח. ב)

הנציב מוולוז'ין בספרו "העמק דבר", מדויק נפלא את דברי הכתוב, על פי פסק הרמב"ם בהלכות מלכים, שבני נח משענה שהבעל משלח את אשתו ממנו הרי הם נפרדים זה מזה, ומותרת לינשא לאחר. כיוצא בזה היה הדין לבני ישראל קודם מתן תורה.

לפיכך הזכיר הכתוב "אשת משה אחר שלוחיה", שצפורה לא כך עשתה להנשא לאחר ששלחה משה, וכלל לא הסיחה דעתה ממנו. לכך ראויה היא ליחשב עדיין בבחינת "אשת משה".

"עתה ידעתי כי גדול ה' מכל הא-להים כי בדבר אשר זדו עליהם". (יח. יא)

"בדבר אשר זדו עליהם: כתרגומו, במים דמו לאבדם והם נאבדו במים". (רש"י) מכל הנסים והנפלאות שראה עד עתה במצרים ובקריעת ים סוף, מעיר רבי יחזקאל סרנא, לא נתפעל יתרו ולא בא להכרת גדולת ה' אלא ממידה זו אשר גילה בו, בהיותו מעניש מידה כנגד מידה.

הרי לנו שמידה זו אינה פרט קטן בדרכי העונשים, כי אם יסוד העיקרי של העונשים כולם. והטעם,

כי מאחר שאין העונשים באים אלא לעורר את לב האדם לתשובה, היאך ילמד מהם על איזה עון עליו לשוב בתשובה, לפיכך חייבים הם להינתן במידה כנגד מידה ממש. היא הסיבה שעמד יתרו משתומם ומתפעל עם גילוי הבחינה הנפלאה הזו אצל הקב"ה, אשר בה מתגלה טובו למדוד כל דבר במידה נכונה, ולהיטיב עם הבריות אפילו באמצעות העונשים.

"ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי א-להים". (יח. כא)

בשל מה נזקקו השופטים להיות אנשי חיל, וכי למלחמה יצאו, הלא רק לשבת בדיני תורה נבחרו? ברם, טוען "הנודע ביהודה", תקלה חמורה היא לעם, אם

חיים בפרשה

"אנכי ה' א אשר הוצאתיך מארץ מצרים". (כ. ב)

עוד ירצה, על זה הדרך: אשר הוצאתיך מארץ מצרים. ואם תאמר ולמה הוצאתנו משם, ולא הגדלת חסדך עמנו, שהיה ה' ממשיל ישראל שם בארץ אויביהם, ויעבידו בעובדיהם, וישלטו בהם, ויקחו את ארצם מידם, וישבו בה לעיניהם, ויש בזה יותר נחת רוח לישראל, והגדת עוצם היכולת, כי יש אלהים שופטים בארץ, ושולטים בה.

לזה אמר ה', כי טעם הדבר הוא, לצד שהארץ היא בית עבדים, פירוש על דרך אומרו (דברים לב א) בהנחל עליון וגו' יצב גבולות עמים.

ואמרו ז"ל (ספרי האזינו) כי ה' חלק מקומות העולם לשרי מעלה, זולת ארץ כנען אשר בחר לו לשמו כביכול, והוא אומרו מבית עבדים, פירוש מקום שהוא של עבדים, של ה', פירוש שממשלתו ממשלת שר אחד מעבדי ה', ולא רצה ה' שיהיו ישראל תחת ממשלת השרים,

אלא תחת ממשלתו יתברך בכל, והוציאם מארץ מצרים לצד שהוא בית עבדים, לתת להם ארץ אשר היא בית א-להים.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

רבי דוד הלוי סג"ל, הידוע על שם חיבורו "טורי זהב" על השולחן ערוך, נולד בעיר לודמיר לאביו רבי שמואל שהיה גדול בתורה נגיד ונדיב. בצעירותו נודע בחריפותו הגדולה ושקידתו העצומה על דלתות

התורה הקדושה, ועוד בהיותו נער בן שתים עשרה שנה נדד לבריסק שבליטא לישיבתו של רבי יואל סירקיש בעל "בית חדש", שהתפעל ממנו מאוד ואף לקח אותו כחתן לבתו. בענין זה מסופר שהב"ח הבטיח לחתנו להיות סמוך על שולחנו והקציב לו אכילת בשר בכל יום.

פעם אחת נתנו לסעודתו מעיים במקום בשר, ורבי דוד תבע את חותנו לדין תורה, ונימוקו: בני מעיים אינם ראויים להיקרא בשר. בית הדין פסק שהב"ח צודק לפי שגם בני מעיים נקראים בשר. החזון איש ביאר את המעשה, שחלילה לומר שהט"ז היה תאב למנות בשר. אלא שהט"ז למד בהתמדה עצומה עד אפיסת הכוחות, ובאותו יום שאכל מעיים ולא בשר הוא למד מספר דקות פחות. חשש הט"ז שדבר זה יהווה קיטרוג על חותנו שגרם לביטול תורה, ולכן קרא אותו לדין תורה מתוך ידיעה ברורה שבית הדין יפסוק לטובת הב"ח, ומה שפוסקין למטה פוסקין אף בדין של מעלה.

בשנת שע"ח התקבל רבי דוד כרב בפוטליטשה (גליציה) שהייתה עיירה קטנה, והתקיים שם מתוך עוני ומחסור. כשהגיע הב"ח לבקר את חתנו ולראות את שלום בתו, ראה לדאבון לבו את גודל עניותו של חתנו והדבר גרם לו לצער רב. כשהגיע לקרקא שם נתקבל כרב, הוא כתב לחתנו "עת הייתי אצלך, ראיתי את העוני ומאד צר לי, כי לא תוכל לשבת על התורה במנוחה, אך אקווה כי ירחיב ה' את גבולי ואשלח לך מתנה".

הטלית הישנה תעיד עלי

בספר "אבני שהם", מצוטט מה שגרשם בפנקס החבורה של לבוב לזכרון עולם,

רבי דוד הלוי סג"ל זצ"ל

כי בתו של גביר אחד נשתטת, שנכנסה בה רוח רעה. וביקש אביה מהט"ז שיעשה אות לטובה וילך לבקרה ויתפלל בעדה וע"י זה יהיה לרפואה. ואחר שהפצירו בו מאוד נענה לבקשתם, וכשפתח הדלת פתחה פיה ואמרה "ברוך הבא", וחזרה פניה לאחורה ושאל אותה רבינו, מדוע את חוזרת פניך? והשיבה שהרשעים אינם יכולים להסתכל בפני הצדיקים. ואמרה עוד להוי ידוע כי בשמים ממעל קוראים אותך רבינו הגאון בעל "טורי זהב".

והשיב לה רבינו: אם אמת כן שאני חשוב בשמיים, אני גוזר שתתראי כי אני תירצתי היום בהלכה דברי רבינו הטור המופלאים, ויישבתי לאמיתת של תורה, ובזכות זה תהיה לך רפואה.

וכן היה שנתרפאה, והיתה לה שמחת-עולם. ואותו גביר שנתרפאה ביתו, ביקש להביא מתנה להט"ז אך הט"ז סירב לקבל.

הלך הגביר וקנה טלית נאה עבור הט"ז. אך גם את הטלית לא קיבל ממנו, באמרו הלא תראה כי זקן אנכי וקרוב לילך בדרך כל הארץ והטלית הישנה שלי תוכל להעיד עלי כי אף פעם אחת לא חלפה במוחי מחשבה זרה בזמן שהתפללתי, אני חפץ להחליפה בחדשה!

באותה שעה חלצתו חמה

בספר "רוח חיים" על מסכת אבות (א, א) מציין רבי חיים מוואלאזין מעשה מופלא המעיד על רום גודלו של רבי דוד זצ"ל:

"סופר מאדוננו דוד "הטורי זהב" שאשה אחת צעקה אליו, אהה אדוני, והנה בני נחלש למוות. ויאמר לה התחת אלוקים אנכי, ותאמר אל-התורה אשר באדוני אני צועקה, כי קוב"ה ואורייתא חד הוא.

ויאמר לה הלא זאת אעשה לך, הדברי תורה שאני עוסק כעת עם תלמידי אני נותן במתנה להילד, אולי בזכותו יחיה, כי בדבר הזה תאריכו ימים כתוב, ובאותה שעה חלצתו חמה".

רבי יוסף שאול נתנזון רבה של למברג - בעל "שואל ומשיב" סיפר שמאמינים שנה בערך לאחר פטירת הט"ז הוצרכו ע"פ פקודת השלטונות לפנות את בית הקברות, וכשפתחו את קברו של הט"ז מצאוהו שלם בגופו והדור בלבשו, לא שלטה בו רמה ותולעה לא היתה בו.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

לשאלתו של רבי חיים פינטו מה עושה בעלך, השיבה: הוא דג דגים. רבי חיים זיע"א בירך אותה שבשבוע זה בעלה ידוג כמוות כה גדולה של דגים, מה שהוא לא צד כל ימיו. ואכן, במקום שבו הוא היה דג עלו בחכתו כל הדגים, ואילו חבריו הדגים לא העלו בחכתם כלום. כך שברכת הצדיק התקיימה בו והוא התעשר מזה בעושר גדול מאד.

ברכותיו של רבי חיים פינטו הקטן זיע"א, היו לשם דבר במרוקו. אמו של ר' עמרם זינו סיפרה על אביה שעבד לפרנסתו כדייג.

פעם אחת אירע שלא יכל לדוג מהים דגים, ולא היתה לו פרנסה, ומרוב צער חלה ונפל למשכב. כדרכם של יהודים מאמינים הלכה אשתו אל כ"ק רבי חיים כדי לבקש ממנו ברכה, שה' יתן פרנסה טובה לבעלה.